

prima instanță: G. Moscalciuc
(Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău)
instanța de apel: A. Panov, A. Danilov, V. Negru
(Curtea de Apel Chișinău)

dosarul nr.2ra-388/18

Î N C H E I E R E

14 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul: Oleg Sternioală

Judecătorii :

Mariana Pitic, Iurie Bejenaru

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Ministerul Economiei și Infrastructurii (succesor al Ministerului Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor),

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Ministerului Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor împotriva Agenției Proprietății Publice, Oleg Hîncu, Societății cu răspundere limitată „Olizarius” și Societății cu răspundere limitată „Supercom”, intervenient accesoriu Societatea pe acțiuni „Institutul Proiectări Drumuri Auto” cu privire la recunoașterea nulității rezultatelor licitației „cu reducere” din 28 octombrie 1999, a contractului de vânzare-cumpărare din 11 noiembrie 1999 și a dispoziției de transmitere nr. 11/43 din 17 noiembrie 1999, a contractului de vânzare-cumpărare nr. 1 din 18 noiembrie 1999 și a dispoziției de transmitere nr. 181/02 din 29 octombrie 2002 a pachetului de acțiuni al Societății pe acțiuni „Institutul Proiectări Drumuri Auto” de la Oleg Hîncu către Societatea cu răspundere limitată „Olizarius”, a contractului de înstrăinare și a dispoziției de transmitere nr. 181/02 din 29 octombrie 2002 a pachetului de acțiuni a Societății pe acțiuni „Institutul Proiectări Drumuri Auto” de la Societatea cu răspundere limitată „Olizarius” către Societatea cu răspundere limitată „Supercom”

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 27 aprilie 2017, prin care a fost admis apelul declarat de către Ministerul Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor, a fost casată hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 26 iulie 2013 în partea respingerii acțiunii ca fiind neîntemeiată, în rest hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 26 iulie 2013 în partea respingerii acțiunii ca fiind tardivă a fost menținută,

c o n s t a t ă :

La 06 aprilie 2010, Ministerul Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor al Republicii Moldova a depus cerere de chemare în judecată împotriva Agenției Proprietății Publice, Oleg Hîncu, SRL „Olizarius”, SRL „Supercom” cu privire la recunoașterea nulității rezultatelor licitației „cu reducere” din 28 octombrie 1999, a

contractului de vânzare-cumpărare din 11 noiembrie 1999 și a dispoziției de transmitere nr. 11/43 din 17 noiembrie 1999, a contractului de vânzare cumpărare nr. 1 din 18 noiembrie 1999 și a dispoziției de transmitere nr. 181/02 din 29 octombrie 2002 a pachetului de acțiuni al SA „IPDA” de la Hîncu Oleg către SRL „Olizarius”, a contractului de înstrăinare și a dispoziției de transmitere nr. 181/02 din 29 octombrie 2002 a pachetului de acțiuni a SA „IPDA” de la SRL „Olizarius” către SRL „Supercom”.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la 28 octombrie 1999 Departamentul Privatizării și Administrării Proprietății de Stat al RM a organizat licitația „cu reducere” a obiectelor patrimoniului de stat - pachetul de acțiuni în număr total de 927 185 acțiuni ale statului în SA „IPDA” contra mijloace bănești. Prin hotărârea Comisiei de licitație, câștigător a fost declarat Hîncu Oleg Simion, cu care la 11 noiembrie 1999 a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare a obiectului patrimoniului de stat.

Consideră reclamantul că hotărârea în cauză, precum și contractul menționat sunt ilegale.

Astfel, conform pct.7 al Regulamentului licitațiilor „cu reducere” aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 662 din 28 noiembrie 1996, cel puțin cu 20 zile înainte de începerea licitației, agenția teritorială instituie Comisia de licitație, compusă cel puțin din cinci persoane. La momentul pregătirii licitației, șeful agenției era Pavlic Victor, însă ordinul nr. 41 din 07 octombrie 1999 privind desemnarea comisiei a fost semnat de șeful secției agenției teritoriale de privatizare d-nul M. Cojocar, care nu a fost împuternicit cu asemenea atribuții. De asemenea, a fost încălcat și pct.7 alin. (2) al Regulamentului, prin faptul că în componența comisiei de licitație nu a fost inclus reprezentantul ministerului de ramură - Ministerul Transportului și Comunicațiilor.

Astfel, susține reclamantul că comisia de licitație a fost instituită ilegal, cu depășirea atribuțiilor de serviciu, încălcându-se cerințele pct.7 al Regulamentului și prin urmare nu era împuternicită să desfășoare licitația indicată.

La licitația „cu reducere” pentru procurarea acțiunilor statului în SA „IPDA” au participat 2 pretendenți: Hîncu Oleg și Dolganiuc A., care la momentul desfășurării licitației ocupa funcția de director al SA „IPDA”. Pretendenții au fost înregistrați ca persoane fizice, cu toate că Dolganiuc A., conform procesului-verbal din 20 septembrie 1999 privind participarea membrilor colectivului de muncă al SA „IPDA” la privatizarea pachetului de acțiuni al statului în SA „IPDA”, a fost delegat pentru participarea la licitație în numele colectivului.

Astfel, Dolganiuc A. a participat la licitație în calitate de reprezentant al colectivului, fapt despre care acesta i-a comunicat șefului Agenției Teritoriale Chișinău pentru privatizare, Pavlic Victor. Conform procesului verbal nr. 2 din 28 octombrie 1999 al Comisiei de licitație, învingător a fost declarat Hîncu Oleg, care a propus suma de 1 160 000 lei.

Din explicațiile membrilor Comisiei de licitație și Dolganiuc A., ultimul a propus introducerea aceleiași sume ca și primul participant. Chiar dacă oferta lui Dolganiuc A. a fost făcută după oferta lui Hîncu Oleg, conform art. 11 alin. (3) al Legii cu privire la privatizare (în vigoare la momentul petrecerii licitației) în cazul în care colectivul și alți cumpărători fac oferte identice la procurarea proprietății

privatizate, prioritate are colectivul, însă Comisia I-a declarat, în mod ilegal, învingător pe Hîncu Oleg, lezînd astfel drepturile colectivului SA „IPDA”.

Mai mult, în această situație Dolganiuc A. a propus o sumă cu un pas mai mare, adică cu 80 000 lei mai mult, însă Comisia I-a refuzat vânzarea lotului și la această sumă.

Pachetul de acțiuni în număr total de 927 185 acțiuni, ce le deținea statul în SA „IPDA” a fost vîndut lui Hîncu Oleg. Rezultatele licitației au fost redade în procesul verbal nr. 2. În baza acestuia, la 11 noiembrie 1999 a fost semnat contractul de vânzare-cumpărare a pachetului de acțiuni menționat, iar la 17 noiembrie 1999 a fost semnată dispoziția de transmitere a acțiunilor lui Hîncu Oleg, care la data de 18 noiembrie 1999 vinde acest pachet de acțiuni către SRL „Olizarius”.

Consideră reclamantul că tranzacția respectivă, de asemenea, a fost făcută cu încălcări grave ale legislației în vigoare.

Astfel, conform prevederilor art. 84 al Legii privind societățile pe acțiuni, un important pachet de acțiuni sunt acțiunile cu drept de vot, care constituie peste 25% din totalul acțiunilor cu drept de vot plasate ale societății.

În conformitate cu pct. 3 al aceluiași articol, achiziționarea de către orice persoană a unui important pachet de acțiuni, se efectuează numai în cazurile ce nu sunt în contradicție cu legislația antimonopolistă și legislația cu privire la hîrțile de valoare.

Conform art. 84 pct.4 lit. a) al Legii menționate, persoanele, care intenționează să achiziționeze direct sau indirect, de sine stătător, sau împreună cu persoanele sale afiliate un important pachet de acțiuni ale societății deschise este obligată în termen de cel mult o lună pînă la achiziționarea pachetului important de acțiuni, să-și trimită oferta societății, organului de stat, care exercită reglementarea antimonopolistă și Comisiei de stat pentru piața hîrtilor de valoare (Comisia Națională a Pieței Financiare).

Pct. 11 al aceluiași articol prevede că în cazul nerespectării cerințelor prezentului articol tranzacția de achiziționare a unui important pachet de acțiuni se consideră nulă.

SRL „Olizarius” a încălcat prevederile pct. 1, 3 și 4 ale art. 84 al Legii privind societățile pe acțiuni, care reglementează modul de cumpărare și termenele de răscumpărare a acțiunilor.

Art. 50 Codul civil prevede că este nulă convenția, care nu corespunde prevederilor legii. În cazul unei convenții nule fiecare parte este obligată să restituie celeilalte părți tot ce a primit în baza convenției.

Din același motiv, în opinia reclamantului urma să fie declarată nulă de către instanța de fond și următoarea tranzacție, privind înstrăinarea acestui pachet de acțiuni de la SRL „Olizarius” la SRL „Supercom”. Mai mult, tranzacția în cauză a fost încheiată în perioada cînd pachetul de acțiuni se afla sub sechestru judiciar.

Mai menționează reclamantul în acțiune că la sesizările Ministerului Transporturilor și Comunicațiilor și a colectivului de munca al SA „IPDA” privind încălcările legislației, Procuratura Generală a RM, în interesele statului, Ministerului Transporturilor și Comunicațiilor, la 23 noiembrie 1999 a contestat în

judecată legalitatea deciziei Comisiei de licitație privind vânzarea pachetului majoritar de acțiuni al SA „IPDA”.

De asemenea, decizia Comisiei de licitație a fost contestată în judecată și de colectivul de muncă al SA „IPDA”. Acțiunile Procuraturii Generale și a colectivului de muncă au fost conexate și reprezentantul colectivului de muncă, Dolganiuc A., a participat ca parte pe dosar, pe tot parcursul examinării cauzei.

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 18 octombrie 2004, a admis acțiunile Procuraturii Generale și a colectivului de muncă, iar Curtea Supremă de Justiție la 06 aprilie 2005 a menținut în vigoare decizia Curții de Apel Chișinău din 18 octombrie 2004.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 11 martie 2009 au fost casate deciziile Curții de Apel Chișinău din 18 octombrie 2004 și a Curții Supreme de Justiție din 06 aprilie 2005 cu restituirea pricinii la rejudecare în Curtea de Apel Chișinău, însă instanța respectivă nu a examinat pricina, dar l-a trimis în Judecătoria Botanica, mun. Chișinău pentru reexaminare în fond.

La rîndul său, Judecătoria Botanica, mun. Chișinău, de asemenea, nu a examinat pricina în fond, dar prin încheierea din 07 decembrie 2009 a încetat procesul la acțiunea Procurorului General al RM în interesele statului din 23 noiembrie 1999.

Procuratura Generală, Ministerul Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor, Agenția Proprietății Publice și Dolganiuc A. ca reprezentant al colectivului de muncă, au depus în Curtea de Apel Chișinău recurs împotriva încheierii din 07 decembrie 2009, solicitând examinarea cauzei în fond. La 04 martie 2010 (dosarul 2r-286/10), Curtea de Apel Chișinău, a admis parțial recursul înaintat, a casat încheierea Judecătoriei Botanica din 07 decembrie 2009, respingînd încetarea acțiunii Procuraturii Generale, dar nu a dispus examinarea cazului în fond, ci a scos de pe rol acțiunea Procuraturii Generale, sugerînd că urmează să se adreseze în judecată Ministerului Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor, dar nu Procuratura Generală.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 26 iulie 2013 acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată și tardivă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 09 aprilie 2014 a fost respins apelul declarat de Ministerul Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor și a fost menținută hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 26 iulie 2013.

Nefiind de acord cu decizia menționată, la 06 iunie 2014, Ministerul Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor a declarat recurs, solicitînd casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu restituirea cauzei spre rejudecare în instanța de apel.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 22 octombrie 2014 a fost admis recursul declarat de Ministerul Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor și a fost casată integral decizia Curții de Apel Chișinău din 09 aprilie 2014 cu restituirea cauzei spre rejudecare în Curtea de Apel Chișinău.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 27 aprilie 2017 a fost admis apelul declarat de Ministerul Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor, a fost casată hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 26 iulie 2013 în partea

respingerii acțiunii ca fiind neîntemeiată, iar în partea respingerii acțiunii ca fiind tardivă hotărîrea primei instanțe a fost menținută.

La 07 august 2017, Ministerul Economiei și Infrastructurii (succesor al Ministerului Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor) a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel cu restituirea pricinii spre rejudecare în instanța de apel.

Recurentul Ministerul Economiei și Infrastructurii, în motivarea recursului a indicat că nu este de acord cu decizia instanței de apel, deoarece la judecarea cauzei, instanța de apel a apreciat arbitrar probele, nu a reflectat în hotărîre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe și respingerea altora, nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și a interpretat în mod eronat legea și anume prevederile art. 74 din Codul civil din redacția din 26.12.1964 și art. 267 alin. (1) Codul civil, în redacția din 22.06.2002.

Consideră că instanța de apel urma să aplice prevederile art. 217 alin. (3) din Codul civil.

La 13 martie 2018, SRL „Supercom” a depus referință, prin care a solicitat declararea recursului depus de Ministerul Economiei și Infrastructurii ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art.434 alin.(1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei redactate.

Din actele pricinii rezultă că recurentul Ministerul Economiei și Infrastructurii a recepționat decizia motivată a Curții de Apel Chișinău din 27 aprilie 2017 la data de 07 iunie 2017, fapt confirmat prin copia plicului poștal anexată la cererea de recurs, iar la 07 august 2017, adică în termenul prevăzut de lege, Ministerul Economiei și Infrastructurii a declarat recurs.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) prevede că săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Ministerul Economiei și Infrastructurii nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că potrivit jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Asito vs Republica Moldova, 10 iulie 2010, Meyer vs Germania, 22 martie 2016), însă motivele recursului, invocate în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, care au fost apreciate corespunzător.

Prin urmare, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Ministerul Economiei și Infrastructurii ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a) și 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Ministerul Economiei și Infrastructurii (succesor al Ministerului Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor) se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Oleg Sternioală

Mariana Pitic

Iurie Bejenaru